

Εξώφυλλο

ISSN: 2944-9391

Η ΨΗΦΙΑΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ▪ ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΜΑΡΤΙΟΥ 2024 ▪ ΤΕΥΧΟΣ #293

**«ΕΞΥΠΝΑ» ΓΙΑΝΝΕΝΑ:
ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ**

Η ΒΔΟΜΑΔΑ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ, ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

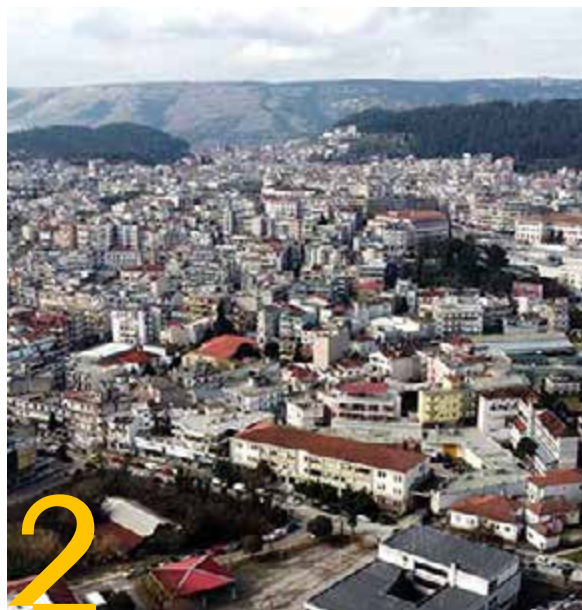
Οι πιο διαβασμένες ειδήσεις στον Τύπο Ιωαννίνων,
τη βδομάδα που πέρασε

1 Μαρία Αργυροπούλου: Από την Ιατρική Ιωαννίνων στην Ιατρική Ακαδημία της Γαλλίας

Η ΜΑΡΙΑ Αργυροπούλου, καθηγήτρια της Ιατρικής του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, εκλέχθηκε μέλος του Τομέα Ιατρικής και Ιατρικών Ειδικοτήτων της Εθνικής Ιατρικής Ακαδημίας της Γαλλίας.

[https://typos-i.gr/article/maria-argyroloyoy-
apo-thn-iatrikh-iwanninwn-sthn-iatrikh-
akadhmia-ths-gallias](https://typos-i.gr/article/maria-argyroloyoy-apo-thn-iatrikh-iwanninwn-sthn-iatrikh-akadhmia-ths-gallias)

2 Οι 177 κεραιές των Ιωαννίνων

ΣΤΑ ΟΡΙΑ του Δήμου Ιωαννιτών υπάρχουν αδειοδοτημένες συνολικά 177 κεραιές. Από αυτές, οι 25 ανήκουν σε ραδιοσταθμούς, που είναι μια από τις 8 συνολικά κατηγορίες αδειοδότησης. Κάποιες ανάμεσά τους είναι οι τηλεοπτικές (ΕΡΤ κυρίως), πολλές βρίσκονται στο «πάρκο κεραιών» στους Λιγκιάδες και σε άλλα, επίκαιρα σημεία του λεκανοπεδίου.

[https://typos-i.gr/article/oi-177-keraiws-twn-
iwanninwn](https://typos-i.gr/article/oi-177-keraiws-twn-iwanninwn)

3 Ένα πρωινό στο οινοποιείο του Βασίλη Κήτα

ΠΑΝΩ στο δρύινο τραπέζι του οινοποιείου, η «οικογένεια» ενός εμφιαλωμένου κρασιού: το αφρώδες, το κόκκινο, το ροζέ και το λευκό. «Φύσης γήμορο»: μια καθόλου τυχαία ονομασία που αντικατοπτρίζει τη φιλοσοφία ενός ιδιαίτερου αμπελουργού και οινοποιού των Ιωαννίνων, του Βασίλη Κήτα.

[https://typos-i.gr/article/ena-prwino-
sto-oinopoiio-toy-basilh-khta](https://typos-i.gr/article/ena-prwino-sto-oinopoiio-toy-basilh-khta)

4 «Ομοβροντία» κατά του «σούπερ μάρκετ» χει- ρουργείων στα Γιάννενα

[https://typos-i.gr/article/omobrontia-kata-
toy-soyper-market-xeiroyrgeiwn-sta-giannena](https://typos-i.gr/article/omobrontia-kata-toy-soyper-market-xeiroyrgeiwn-sta-giannena)

Ο Τύπος χρειάζεται τη στήριξή σας

Ο Τύπος Ιωαννίνων typos-i.gr, είναι ένα ανεξάρτητο, συνεταιριστικό μέσο ενημέρωσης στα Γιάννενα, με τρεις εργαζόμενους πλήρους απασχόλησης.

Τίποτα από τα παραπάνω δεν είναι δεδομένο στα ΜΜΕ.

Είναι επίσης ένα μέσο ενημέρωσης που θέλει και επιδιώκει να βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στους αναγνώστες και τις αναγνώστριές του. Γιατί το αναγνωστικό κοινό είναι πάντα αυτό που τελικά έχει τον τελευταίο λόγο. Και έτσι πρέπει. Αυτό που θέλουμε, είναι προοπτικά να βασιζόμαστε αποκλειστικά στις συνδρομές των αναγνωστών και αναγνωστριών μας.

Η επιβίωση της δημοσιογραφίας, πόσο μάλλον σε τοπικό επίπεδο, δεν είναι εύκολη υπόθεση.

Με την προϋπόθεση της αλληλεπίδρασης και της συνειδητοποίησης του πραγματικού ρόλου ενός μέσου ενημέρωσης, ο «Τύπος Ιωαννίνων» ζητάει τη στήριξή σας.

Τη στήριξη του καθενός και της καθεμίας από εσάς που μας διαβάζει τόσα χρόνια και που μας εμπιστεύεται.

Κάνοντας μια συνδρομή μέσω του **Patreon**, με 5 ευρώ το μήνα, στηρίζετε την ύπαρξη του typos-i.gr και όλων των πραγμάτων που δημιουργούμε.

Από τις καθημερινές ειδήσεις και την ενημέρωση, μέχρι τις εκδόσεις, τα ντοκιμαντέρ κ.ο.κ.

Για να κάνετε τη συνδρομή, πατήστε το κόκκινο «κουμπί» στο τέλος του άρθρου ή απλά, τον εξής σύνδεσμο: https://www.patreon.com/TyposI?fan_landing=true

Μέσω του Patreon, μιας πλατφόρμας στήριξης δημιουργών περιεχομένου, θα μπορείτε να βλέπετε είτε αποκλειστικό περιεχόμενο, άρθρα που ανεβαίνουν μόνο εκεί δηλαδή και όχι δημόσια, είτε να έχετε πρόσβαση νωρίτερα σε podcasts, ψηφιακά έντυπα, είτε να συμμετέχετε σε κληρώσεις για θεάματα που γίνονται στα Γιάννενα.

Επίσης, μπορείτε εκεί να δείτε όλο το **ντοκιμαντέρ By the Lake**, για τη μουσική σκηνή των Ιωαννίνων μεταξύ 1975-1995, αλλά και να κατεβάσετε **δύο ψηφιακές εκδόσεις** του Τύπου Ιωαννίνων.

Επιπλέον, κάθε συνδρομητής-τρια θα λάβει έναν κωδικό έκπτωσης για τον επόμενο τόμο «**25+1 ρετρό ιστορίες**» που θα κυκλοφορήσει το 2024.

Ουσιαστικά, μέσω του Patreon, κάνετε μια πάγια εντολή για κάθε μήνα μέσω της τραπεζικής σας κάρτας. Δεν πρόκειται να σας ζητηθούν τραπεζικοί κωδικοί ή ο,τιδήποτε προσωπικό. Το Patreon είναι μια αναγνωρισμένη και ασφαλής πλατφόρμα στήριξης δημιουργών.

Αν έχετε πρόβλημα στην εγγραφή, μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας με mail ή στο messenger της σελίδας του Τύπου στο facebook, για πληροφορίες.

● BECOME A PATRON

«Έξυπνα» Γιάννενα με 4,2 εκατ. ευρώ;

[ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ ΑΓΓΕΛΗ]

Τα περί «έξυπνης πόλης» επανήλθαν δυναμικά στο τοπικό προσκήνιο, μετά την ένταξη της πόλης των Ιωαννίνων στις 100 κλιματικά ουδέτερες και έξυπνες πόλεις μέχρι το 2030. Τα Γιάννενα επιδιώκουν εδώ και χρόνια να γίνουν «έξυπνα».

Στο παρελθόν έκαναν κάποιες προσπάθειες όπως με τις πινακίδες ειδοποίησης για την κυκλοφορία, αλλά δεν τα κατάφεραν. Προς το παρόν, στην πόλη υπάρχουν μόνο «έξυπνα» φανάρια. Κάτι που προφανώς δεν αρκεί για να αυτοανακηρυχθεί ή να ανακηρυχθεί μια πόλη «έξυπνη».

Και γενικότερα, δεν αρκούν τα «έξυπνα» φανάρια ή οι 3D αναπαραστάσεις πόλεων ή μια ψηφιακή πλατφόρμα για να χαρακτηριστεί ένα αστικό οικοσύστημα έξυπνο. Και σίγουρα δεν αρκούν διάφορες τεχνολογικές κατασκευές –εντυπωσιακές αν μη τι άλλο–, όπως έξυπνα παγκάκια ή ηλιακά δέντρα, τα οποία έχουν «πέραση» τα τελευταία χρόνια στον αστικό εξοπλισμό. Αφενός μεν τις προωθούν διάφορες εταιρίες, αφετέρου δε αποτελούν έργα που φαίνονται, έργα που δεν είναι «τοποθετημένα» σε κάποιο cloud, αλλά στον δημόσιο χώρο, και που εκτιμάται από τις αρχές ότι λειτουργούν ως... απόδειξη της ευφυΐας μιας πόλης.

Η εφαρμογή τεχνολογιών από μόνη της δεν αρκεί. Είναι αναμφίβολα ένα μέσο για μια «έξυπνη» πόλη. Η τεχνολογική καινοτομία από μόνη της δεν μπορεί να βελτιώσει την ποιότητα της ζωής των ανθρώπων.

Μια «έξυπνη» πόλη πρέπει να συμπεριλαμβάνει τους ανθρώπους της στις διαδικασίες, να υποστηρίζει τη μάθηση και την καινοτομία, να επιλύει τα διάφορα αστικά προβλήματα (π.χ. πίεση στο περιβάλλον, μεταφορές κλπ) για να υπάρξει αποτελεσματικότητα σε κοινωνικο-οικονομικό επίπεδο. Γιατί αυτός θα πρέπει να είναι εντέλει ο μοναδικός λόγος επένδυσης εκατομμυρίων σε ψηφιακό μετασχηματισμό και έξυπνα έργα: Η δημιουργία μιας βιώσιμης πόλης.

Η όποια πολιτική από την πολιτεία ή από την τοπική αυτοδιοίκηση θα πρέπει να «διαβάζει» τις ανάγκες των πολιτών και να προσαρμόζει τις δυνατότητες της τεχνολογίας στην κάθε πόλη. Δεν έχουν όλες οι πόλεις τις ίδιες ανάγκες.

Η νέα δημοτική αρχή λοιπόν ξεκίνησε τη θητεία της έχοντας στα χέρια της «έξυπνα» έργα που φτάνουν στο καθόλου ευκαταφρόνητο ποσό των 4,2 εκατ. ευρώ.

Από την προηγούμενη δημοτική αρχή, «κληρονόμησε» τρία μεγάλα έργα –(με τα έργα αυτά ασχολήθηκαν ο πρώην αντιδήμαρχος Οικονομικών και Ψηφιακής Διακυβέρνησης Φώτης Βάββας και ο πρώην σύμβουλος δημάρχου Ευάγγελος Καρβούνης): τις «Ελληνικές έξυπνες πόλεις: Επενδύσεις σε υποδομές και συστήματα SSC για ένα βιώσιμο & πράσινο αστικό μέλλον» με προϋπολογισμό 3.069.000 ευρώ από το Ταμείο Ανάκαμψης της ΕΕ, τις «Έξυπνες εφαρμογές για την ανάπτυξη – ανάδειξη του Πάρκου Πυρσινέλλα» (υποέργο της ανάπτυξης του πάρκου), με προϋπολογισμό 707.000 ευρώ από το Ταμείο Ανάκαμψης της ΕΕ και τις «πι-

λοτικές εφαρμογές έξυπνης πόλης» από το επιχειρησιακό πρόγραμμα «Ηπειρος 2021-2027», με προϋπολογισμό 471.000 ευρώ.

Από τα τρία έργα, το μοναδικό για το οποίο έχει υπογραφεί σύμβαση –από τον Νοέμβριο του 2023–, αφορά τις έξυπνες εφαρμογές του πάρκου Πυρσινέλλα. Το έργο πρέπει να παραδοθεί τον ερχόμενο Οκτώβριο. Παράλληλα, όμως έχουν ξεκινήσει οι εργασίες της ανάπτυξης του πάρκου.

Η προηγούμενη δημοτική αρχή αποφάσισε να επενδύσει το σημαντικό ποσό των 700.000 ευρώ στο εν λόγω πάρκο. Παρά τον υψηλό προϋπολογισμό και την προσδοκία για προσέλκυση αρκετών ή πολλών εταιριών, μόνο μια εταιρία συμμετείχε στον διαγωνισμό. Η οποία ήταν και αυτή που πήρε το έργο, με προσφορά 696.000 ευρώ –έδωσε δηλαδή έκπτωση μόλις 11.000 ευρώ. Πρόκειται για την ένωση οικονομικών φορέων «Globismart A.E.-Globiled M. ΕΠΕ».

Τι «έξυπνο» θα γίνει στο πάρκο; Ένα πληροφοριακό σύστημα πολιτικής προστασίας ανίχνευσης πυρκαγιάς, σημεία ασύρματης πρόσβασης στο διαδίκτυο, σύστημα διαχείρισης και ελέγχου άρδευσης, μια εφαρμογή επαυξημένης πραγματικότητας για την ανάδειξη εκπαιδευτικών κήπων, μια έξυπνη διάβαση με παράλληλη συλλογή στατιστικών κυκλοφορίας, δύο infokiosks και πέντε έξυπνα παγκάκια. Τα παγκάκια έχουν δε διαβάθμιση. Δεν θα είναι όλα ίδια. Το πιο ακριβοθώρητο θα είναι ένα παγκάκι ενεργειακό αυτόνομο «με πρισματικό πυλώνα και έξτρα χαρακτηρι-

στικά». Και το παγκάκι αυτό κοστολογείται σε 51.614 ευρώ!

Το έξυπνο παγκάκι των 51.614 ευρώ δεν θα είναι το... μόνο εντυπωσιακό τεχνολογικό σύστημα για το βιώσιμο μέλλον της πόλης των Ιωαννίνων.

Στο μεγάλο έργο των περίπου 3,1 εκατ. ευρώ από το Ταμείο Ανάκαμψης, προβλέπονται και δύο ηλιακά δέντρα. Ο διαγωνισμός για τα «έξυπνα» έργα των 3,1 εκατ. ευρώ έγινε τον Δεκέμβριο. Αυτή την περίοδο γίνεται η αξιολόγηση των οικονομικών προσφορών.

Η διακήρυξη περιλαμβάνει 11 δράσεις: 16 έξυπνες διαβάσεις, ένα σύστημα ασφάλειας κυκλοφορίας και έξυπνης συλλογής στατιστικών κυκλοφορίας, 10 έξυπνες στάσεις λεωφορείων, ένα σύστημα έγκαιρης ανίχνευσης και διαχείρισης δασικών πυρκαγιών σε διάφορα κρίσιμα σημεία της πόλης (μεταξύ αυτών και πάλι το πάρκο Πυρσινέλλα), μια πλατφόρμα-ψηφιακό οδηγό πόλης, ένα σύστημα για την παρακολούθηση της ασφάλειας κρίσιμων υποδομών, κυκλοφορίας και αποτροπής της παράνομης στάθμευσης, ένα κέντρο επιτελικής διαχείρισης έξυπνης πόλης, επέκταση του ασύρματου δικτύου με εγκατάσταση 25 συσκευών, συστήματα κυβερνοασφάλειας στον Δήμο, μια υποδομή ψηφιακού διδύμου (τρισεπίστυα μοντέλα της πόλης με ενσωμάτωση γεωπληροφοριών) και δύο ηλιακά δέντρα.

ΚΑΙ ΗΛΙΑΚΑ ΔΕΝΤΡΑ

Το κάθε ηλιακό δέντρο κοστολογείται στα 57.000 ευρώ (χώρια το λογισμικό). Η επι-

λογή του προκρίθηκε για τη «βελτίωση της εμπειρίας των πολιτών» και για την «ελκυστικότητα του δομημένου περιβάλλοντος». Το ηλιακό δέντρο χαρακτηρίζεται δε «δημόσια 'τέχνη', που ενσωματώνει διαφορετικές λειτουργίες με ελκυστική αλλά μινιμαλιστική αισθητική».

Το τρίτο έργο έχει τον τίτλο «Πιλοτικές ψηφιακές εφαρμογές έξυπνης πόλης» με προϋπολογισμό 471.312 ευρώ. Οι «πιλοτικές ψηφιακές εφαρμογές» εκκρεμούν εδώ και χρόνια (εξ ου και ο όρος «πιλοτικές»). Το έργο αυτό είχε ενταχθεί τον Απρίλιο του 2019 στο επιχειρησιακό πρόγραμμα «Ηπειρος 2014-2020» με προϋπολογισμό 471.000 ευρώ. Ο διαγωνισμός άργησε πολύ. Έγινε τον Νοέμβριο του 2020, κι αφού είχε προηγηθεί τροποποίηση του φυσικού αντικείμενου του έργου.

Το έργο αυτό περιλαμβάνει έξι πακέτα: διαχείριση κάδων και περιβαλλοντικών δεδομένων, διαχείριση ηλεκτροφωτισμού, υποδομή καινοτόμων εφαρμογών, διαχείριση και ψηφιοποίηση δεδομένων πολεοδομικού ενδιαφέροντος, τουριστική προβολή με τη χρήση έξυπνων αισθητήρων, πλατφόρμα έξυπνης πόλης. Από τα έξι αυτά πακέτα, έχουν συμβασιοποιηθεί μόνο τα τρία πρώτα.

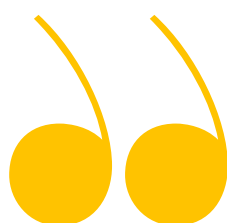
Γενικότερα, το όλο έργο βρέθηκε ενώπιον

πολλών προσφυγών, με αποτέλεσμα τη σημαντική καθυστέρησή του. Η νέα δημοτική αρχή ετοιμάζεται να υποβάλει το έργο ως μεταφερόμενο στο νέο επιχειρησιακό πρόγραμμα «Ηπειρος 2021-2027», έχοντας λάβει υπόψη και το ενδεχόμενο (νέας) τροποποίησης του φυσικού αντικείμενου.

Με όλα αυτά τα δεδομένα, το ερώτημα πού προκύπτει, είναι το εξής: Ποιος θα κάνει τη διαχείριση της «έξυπνης πόλης» μόλις τα έργα ολοκληρωθούν; Οι υπάλληλοι του Δήμου. Στην πρόταση του μεγάλου έργου των 3,1 εκατ. ευρώ που χρηματοδοτείται από το Ταμείο Ανάκαμψης, αναφέρεται χαρακτηριστικά ότι ναι μεν θα υπάρξει μια προσπάθεια των εμπλεκόμενων δημοτικών υπαλλήλων κατά την εκπαίδευσή τους «αλλά τα οφέλη από τον ψηφιακό μετασχηματισμό αναμένεται να υπερκαλύψουν σημαντικά το χρόνο ενασχόλησης των υπαλλήλων με τις νέες εφαρμογές». Αρκεί βέβαια να υπάρχουν κι αυτοί οι υπάλληλοι που θα κάνουν την προσπάθεια.

Όσο για το κόστος συντήρησης των διαφόρων «έξυπνων» έργων και εφαρμογών, είναι πάντα ένα μεγάλο ερώτημα. Κι αυτό γιατί στο παρελθόν με τη λήξη ενός πιλοτικού ή μη «έξυπνου» προγράμματος, δεν υπήρξε συνέχεια.

Μια «έξυπνη» πόλη πρέπει να συμπεριλαμβάνει τους ανθρώπους της στις διαδικασίες, να υποστηρίζει τη μάθηση και την καινοτομία, να επιλύει τα διάφορα αστικά προβλήματα (π.χ. πίεση στο περιβάλλον, μεταφορές κλπ) για να υπάρξει αποτελεσματικότητα σε κοινωνικο-οικονομικό επίπεδο

Το Μαζαράκι στο Πωγώνι

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

Το Μαζαράκι βρίσκεται 45 χλμ βορειοδυτικά των Ιωαννίνων, σε υψόμετρο 410 μέτρων, ανάμεσα στον λόφο Βίκο και τη δυτική όχθη του Καλαμά.

Υπάγεται στον Δήμο Πωγωνίου.

Είναι ένα από τα τέσσερα καταγεγραμμένα χωριά με το ίδιο όνομα στην Ελλάδα: Δύο στην Αχαΐα (Άνω και Κάτω) και ένα ακόμα, στην Ηλεία. Υπάρχει επίσης η Μαζαρακιά, στη Θεσπρωτία.

Σύμφωνα με τον Οικονόμου, στα «Οικωνύμια» του 2002, το όνομα του χωριού πρέπει θεωρείται κυριώνυμο και να αποδοθεί στο επώνυμο «Μαζαράκης».

Ότι δηλαδή, η περιοχή ή κομμάτι της ανήκε σε οικογένεια με αυτό το επώνυμο.

Ως ρίζα της λέξης, εντοπίζει την αλβανική λέξη Mazi που σημαίνει «οργωμένο χωράφι έτοιμο για σπορά», μαζί με την κατάληξη ar που υποδηλώνει το πρόσωπο που ασχολείται με κάτι.

Σημειώνεται ότι περιοχή με το όνομα «Μαζαράκι» υπάρχει και στη Φυλή, στην Αττική.

Ένας από τους πιο ιδιαίτερους λόγιους του 16^{ου} αιώνα, ο καθολικός κληρικός Κορτήσιος Βρανάς, φέρεται να έλκει την καταγωγή του από το Μαζαράκι. Ο Βρανάς γεννήθηκε στην Ιταλία, ισχυρότερο όμως είναι το ενδεχόμενο να κατάγεται από τη Μαζαρακιά Θεσπρωτίας.

Το 1603, λίγο πριν τον θάνατό του, αναφέρεται ως «Μαζαρακαίος». Με το ίδιο επίθετο, ήταν γνωστός ο γενάρχης των Καστριωτών, Κωνσταντίνος.

Ο Neil Young επιστρέφει στο Spotify

Ο Neil Young δήλωσε ότι η μουσική του θα επιστρέψει στο Spotify, τερματίζοντας ένα διετές μποϊκοτάζ λόγω του podcast του Joe Rogan.

Το 2022, ο Young είπε στην μουσική υπηρεσία streaming να αφαιρέσει επιτυχίες όπως το Harvest Moon και το Heart of Gold, παραπονούμενος ότι ο Rogan διέδιδε παραπληροφόρηση για το εμβόλιο. Ωστόσο, ο τραγουδιστής δήλωσε ότι η επιστροφή του δεν αντανάκλα αλλαγή της στάσης του. Αντίθετα, η απόφαση ήρθε αφού ο Rogan υπέγραψε μια συμφωνία 250 εκατομμυρίων δολαρίων για να καταστήσει το podcast του διαθέσιμο σε πολλές πλατφόρμες, αντί να παραμείνει αποκλειστικά στο Spotify.

«Άλλες μουσικές υπηρεσίες [συμπεριλαμβανομένων] της Apple, της Amazon, του Qobuz, του Tidal... άρχισαν να σερβίρουν το ίδιο podcast παραπληροφόρησης που είχα αντιταχθεί στο Spotify», έγραψε ο Young στην ιστοσελίδα του.

«Επειδή δεν μπορώ να εγκαταλείψω όλες αυτές τις υπηρεσίες όπως έκανα με το Spotify, επειδή η μουσική μου δεν θα έβρισκε διέξοδο για streaming στους μουσικόφιλους, επέστρεψα».

Ο Young δήλωσε τον Ιανουάριο του 2022 ότι το Spotify αντιπροσώπευε το 60% των εσόδων του από το streaming σε παγκόσμιο επίπεδο, και ήταν «μια τεράστια απώλεια για να απορροφήσει η δισκογραφική εταιρεία [του]», και ότι αφαίρεσε τη μουσική του επειδή «δεν μπορούσε να συνεχίσει να υποστηρίζει την απειλητική για τη ζωή παραπληροφόρηση του Spotify προς το κοινό που αγαπάει τη μουσική».

Άλλοι καλλιτέχνες, όπως η Joni Mitchell και η India Arie, αφαίρεσαν επίσης τα τραγούδια τους σε ένδειξη αλληλεγγύης.

Την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές, ο παλιός κατάλογος του Young δεν έχει ακόμη αποκατασταθεί στο Spotify. Η σελίδα της Mitchell στο Spotify περιέχει μόνο ζωντανές ηχογραφήσεις, ενώ η μουσική της Arie επέστρεψε πέρυσι.

Το The Joe Rogan Experience είναι σταθερά το podcast με τις περισσότερες αναπαραγωγές στο Spotify. Οι εκπομπές μεγάλης διάρκειας, οι οποίες συχνά διαρκούν αρκετές ώρες, περιλαμβάνουν εκτεταμένες συνεντεύξεις με διάφορους καλεσμένους, όπως κωμικούς, αθλητές, επιστήμονες και θεωρητικούς συνωμοσίας.

Έχει αποτελέσει συχνά πηγή διαμάχης για το Spotify. Το 2022, ο οικοδεσπότης αναγκάστηκε να ζητήσει συγγνώμη για τη χρήση ρατσιστικής γλώσσας στα πρώτα επεισόδια του podcast, το οποίο ξεκίνησε το 2009.

Υπέγραψε νέα συμφωνία με το Spotify τον περασμένο μήνα, σύμφωνα με την οποία το πρόγραμμα θα γίνει διαθέσιμο σε ανταγωνιστικές υπηρεσίες όπως το YouTube και η Apple Music.

Προηγουμένως εξέφρασε την απογοήτευσή του για την απόφαση του Young να αποσυρθεί από το Spotify και δήλωσε ότι δεν έδωσε σκόπιμα βήμα στην παραπληροφόρηση του εμβολίου Covid-19.

Ωστόσο, η διαμάχη του Neil Young με το Spotify δεν έχει τελειώσει εντελώς. Στη δήλωσή του, ο star επέκρινε την πλατφόρμα επειδή δεν προσφέρει hi-fi ποιότητα ήχου, χωρίς απώλειες, στους χρήστες της.

«[Εχω] ειλικρινείς ελπίδες ότι η ποιότητα του ήχου στο Spotify θα βελτιωθεί και οι άνθρωποι θα μπορούν να ακούν και να αισθάνονται όλη τη μουσική όπως τη φτιάξαμε», έγραψε.

Οι περισσότεροι από τους μεγαλύτερους ανταγωνιστές του Spotify -συμπεριλαμβανομένων των Apple, Tidal, Amazon Music και Qobuz- προσφέρουν ήχο χωρίς απώλειες, ο οποίος είναι πιο κοντά στην ποιότητα του CD από τα συμπιεσμένα αρχεία που σερβίρει το Spotify.

Η διαμάχη του Neil Young με το Spotify δεν έχει τελειώσει εντελώς. Στη δήλωσή του, ο star επέκρινε την πλατφόρμα επειδή δεν προσφέρει hi-fi ποιότητα ήχου, χωρίς απώλειες, στους χρήστες της.

«[Εχω] ειλικρινείς ελπίδες ότι η ποιότητα του ήχου στο Spotify θα βελτιωθεί και οι άνθρωποι θα μπορούν να ακούν και να αισθάνονται όλη τη μουσική όπως τη φτιάξαμε»

ΒΙΒΛΙΟ

29 ΚΑΙ 30 ΜΑΡΤΙΟΥ

Βιβλιοπαρουσίαση: «Αλλάζοντας τον κόσμο με μια μπάλα»

Το βιβλίο «Αλλάζοντας τον κόσμο με μια μπάλα» [εκδόσεις «Διόπτρα»] του Βασίλη Κωστάκη, παρουσιάζεται στις 29 και 30 Μαρτίου, στις 19:30, στο Θυμωμένο Πορτραίτο.

Τα έσοδα του βιβλίου θα στηρίξουν το εγχείρημα AnotherFootball.

Ο Βασίλης Κωστάκης είναι καθηγητής και ερευνητής στο Πολυτεχνείο του Τάλιν και στο Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ. Επίσης είναι συνιδρυτής της ερευνητικής κολεκτίβας P2P Lab και ιδρυτικό μέλος του ορεινού εργαστηρίου Τζουμέικερς.

LIVE

29 ΜΑΡΤΙΟΥ

Βαρθακούρης-Βαρδής στον Πολυχώρο Αγορά

Ο Χάρης Βαρθακούρης και ο Γιάννης Βαρδής, έρχονται για μια τρίωρη συναυλία στον Πολυχώρο Αγορά, στις 29 Μαρτίου. Οι πόρτες ανοίγουν στις 21:00, έναρξη 22:00. Προπώληση: 18€, ταμείο 20€.

25 ΜΑΡΤΙΟΥ

«80 χρόνια μετά»

Ογδόντα χρόνια μετά τον εκτοπισμό των Εβραίων από την πόλη, η Ισραηλιτική Κοινότητα Ιωαννίνων και η Epirus Memories διοργανώνουν μια σειρά από εκδηλώσεις που θα γίνουν στα Γενικά Αρχεία του Κράτους-Ιστορικό Αρχείο-Μουσείο Ηπείρου, στο Σουφαρί Σερράι. Τη Δευτέρα 25 Μαρτίου, από τις 11.00 ως τις 20.00, θα γίνει ομαδική έκθεση οργανωμένη από την Epirus Memories, υπό την επίβλεψη της Adi Liraz.

-Έκθεση φωτογραφίας της Άρτεμις Αλκαλά: «Γιαννιώτες εβραίοι επιζώντες του Ολοκαυτώματος»

-Παρουσίαση αποσπασμάτων του υπό υλοποίηση ντοκιμαντέρ του Χρύσανθου Κωνσταντινίδη για την καταστροφή της εβραϊκής κοινότητας Ιωαννίνων.

-Ηχητικό ντοκουμέντο με τις μαρτυρίες των Γιαννιωτών που περιέχονται στο βιβλίο του Christoph Schminck-Gustavus Μνήμες Κατοχής II, των εκδόσεων Ισνάφι.

-Βιντεοσκοπημένη παράσταση «Αναζητώντας την Νέλυ»- Καλλιτεχνική εγκατάσταση- «Φορέματα Μνήμης» από την Adi Liraz.

ΘΕΑΤΡΟ

25, 30 ΚΑΙ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΚΑΙ 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

«Δυόμισι Φόνοι & Ένα Μπουλντόγκ»

Η ομάδα τέχνης «βορείως» ανεβάζει στη θεατρική σκηνή το έργο των Μ. Ρέππα-Θ. Παπαθανασίου «Δυόμισι Φόνοι & Ένα Μπουλντόγκ». Πρόκειται για μια φαρσοκωμωδία σε σκηνοθεσία [μουσική επιμέλεια και σκηνογραφία] του Γιάννη Σεντελέ που ανεβαίνει έως 8 Απριλίου κάθε Σάββατο, Κυριακή και Δευτέρα, στις 20:30, στον χώρο της ομάδας «βορείως», στο ΚΕ-ΠΑΒΙ, στην αίθουσα 120. Παίζουν (με σειρά εμφάνισης): Χαρά Καρυωτάκη, Χρήστος Σδράλης, Γεωργία Παπαδημητρίου, Χαρά Παπαδημητρίου, Πάνος Σεντελές, Γιάννης Σεντελές και Ρίζος Τραγουδάρας. Εισιτήριο: 10 € - μειωμένο 8 €. Πληροφορίες - κρατήσεις: 6941 468 358

28, 29, 30 ΚΑΙ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ

«ΟΙ ΔΟΥΛΕΣ»

Στις 28 Μαρτίου ξεκινούν οι παραστάσεις της Κεντρικής Σκηνής του ΔΗΠΕΘΕ Ιωαννίνων με το έργο «Οι Δούλες» του Ζαν Ζενέ.

Τη νέα παραγωγή του ΔΗΠΕΘΕ σκηνοθετεί ο Γιάννης Κοντός, ο οποίος είναι και ένας από τους ηθοποιούς της παράστασης. Μαζί του στη σκηνή η Αφροδίτη Αθανασιάδου και η Κίκα Ζαχαριάδου. Βοηθός σκηνοθέτη η Μαρία Κεβρεκίδου.

Πρόκειται για ένα έργο του 20ου αιώνα, στο οποίο παρακολουθούμε ένα απόγευμα από τη ζωή της Κλαίρ και της Σολάνζ, των υπηρετιών της Κυρίας. Κάθε φορά που εκείνη λείπει, οι δυο τους, μέσα στα στενά όρια του σπιτιού της Κυρίας, παίζουν ένα παιχνίδι προσπαθώντας να απελευθερωθούν από τη ζωή που τους πνίγει.

Η παράσταση θα ανεβαίνει από Πέμπτη έως και Κυριακή, μέχρι τις 28 Απριλίου, στο Καμπέριο Θέατρο. Περισσότερες λεπτομέρειες αναμένεται να ανακοινωθούν στις 26 Μαρτίου.

Η Συνομιλία

Το προ 50ετίας προφητικό αριστούργημα με τον ανεπανάληπτο Τζιν Χάκμαν που έχασε το Όσκαρ από τον... Κόπολα

Οχτώ μήνες πριν κυκλοφορήσει το δεύτερο μέρος του «Νονού», που είχε καθλώσει εκατομμύρια θεατές σε όλο τον κόσμο, είχε δημιουργήσει ήδη το μύθο του και είχε βάλει τις βάσεις για να πάει ο κινηματογράφος ένα βήμα μπροστά, ο Φράνσις Φορντ Κόπολα θα παρέδιδε, «στριμωγμένη» ανάμεσα στα δύο επικά γκανγκστερικά του έπη, τη «Συνομιλία», ένα πραγματικά αξεπέραστο αριστούργημα όσα χρόνια και αν περάσουν.

Ήταν τέτοιες μέρες, πριν από μισό αιώνα, όταν ανακοινώθηκε η προβολή της «Συνομιλίας» (η πρεμιέρα δόθηκε στις 7 Απριλίου του 1974 στη Νέα Υόρκη), ένα συγκλονιστικό πολιτικό θρίλερ, για τη σκοτεινή πλευρά της Αμερικής κι ενώ ο Κόπολα βρίσκεται στην πιο δημιουργική στιγμή της ζωής του. Ο Ιταλοαμερικάνος σκηνοθέτης, ψυχογραφεί ένα έθνος που

ανέχθηκε τον «βρόμικο πόλεμο» του Βιετνάμ και την πολιτική σαβούρα που αποκάλυψε το σκάνδαλο του Γουότεργκεϊτ, προκαλώντας ανατριχίλες, ενώ ταυτόχρονα αναδεικνύει το αίσθημα ενοχής και προσπαθεί να αφυπνίσει για έναν αγώνα, που πρέπει να δοθεί, έστω και αν μοιάζει μάταιος. Για να κατανοήσουν καλύτερα τη σπουδαιότητα της ταινίας του οι σημερινοί θεατές πρέπει να έχουν όμως και μια εικόνα της εποχής. Ο Νίξον έχει αποκαλύψει το πραγματικό του πρόσωπο, με το σκάνδαλο «Γουότεργκεϊτ», ο πόλεμος στο Βιετνάμ έφτανε στο τέλος του, με τους Αμερικάνους στρατιώτες να εγκαταλείπουν την ασιατική χώρα ηττημένοι και βαθιά πληγωμένοι, ο Κίσιγκερ είχε αναλάβει δράση σε όλο τον κόσμο, ενώ οι ΗΠΑ ζούσαν και πάλι μία περίοδο οικονομικής ανάκαμψης.

Ας πάρουμε όμως την ιστορία από την αρχή. Ο Κόπολα, που έχει ήδη αναστατώσει με τον «Νονό» του τον παγκόσμιο κινηματογράφο και δουλεύει για το δεύτερο μέρος, νιώθει την ανάγκη να μιλήσει για τις παρακολουθήσεις, αφού έχει δει πριν από δυο χρόνια το θρυλικό «Blow Up» του Μικελάντζελο Αντονιόνι, που τον έχει επηρεάσει καθοριστικά. Ο Κόπολα σοκαρίστηκε όταν έμαθε ότι στο «Blow Up» χρησιμοποιήθηκε ο ίδιος εξοπλισμός παρακολούθησης με αυτόν που χρησιμοποίησαν πράκτορες του Νίξον για τους πολιτικούς αντιπάλους του στο σκάνδαλο Γουότεργκייτ. Μόνο, που ο πανούργος σκηνοθέτης πάει ένα βήμα παρά πέρα την υπόθεση της ταινίας του. Γιατί αν το «Blow Up» είναι ένα θρίλερ που χάνει την αλήθεια, η «Συνομιλία» είναι μια ακόμη βαθύτερη ταινία καθώς ο ήρωας βλέπει να χάνει τον έλεγχο. Η πεποίθηση του ήρωα Χάρι Κόουλ, ενός εξπέρ των παρακολουθήσεων - «δεν με ενδιαφέρουν οι ανθρώπινες ιστορίες, με ενδιαφέρει μια καλή ηχογράφηση» - θα κομματιαστεί όταν συνειδητοποιεί ότι τα πράγματα δεν είναι όπως φαίνονται και πως δεν είναι τίποτα άλλο από ένα εξάρτημα σε μια συνωμοσία.

Το ιδιοφρές σενάριο, που έγραψε ο ίδιος ο Κόπολα, θέλει τον Χάρι Κολ να είναι ένας μοναχικός άντρας, που ασχολείται με τις παρακολουθήσεις και κρατά τη ζωή του στη σκιά. Δεν έχει ουσιαστικά προσωπική ζωή - δεν εμπιστεύεται κανέναν, ούτε καν την κοπέλα του. Η ύπαρξή του είναι ένα ανακάτεμα από αναμνήσεις, υποψίες για τα πρόσωπα με τα οποία συνδέεται, μεταφυσικούς φόβους και σκόρπιες συνομιλίες εκείνων που παρακολουθεί. Όταν ο διευθυντής μιας πολυεθνικής του αναθέτει να καταγράψει τις συζητήσεις ενός άνδρα και μιας γυναίκας, ο εσωτερικός του κόσμος αναστατώνεται. Η συνομιλία, που καταγράφουν τα μηχανήματά του, «μιλά» καθαρά για μια επικείμενη δολοφονία και ο Χάρι θα αναγκαστεί να παραβεί τις δικές του «αρχές προστασίας», προκειμένου να αποτρέψει το μοιραίο. Όμως, τα πράγματα δεν είναι και πάλι όπως φαίνονται και σύντομα αρχίζει να υποψιάζεται ότι και ο ίδιος παρακολουθείται.

ΑΠΟ ΘΥΤΗΣ ΘΥΜΑ

Η αρχική ιδέα απλή, αλλά όσο προχωρά η υπόθεση της ταινίας τόσο αναδεικνύεται η πολυπλοκότητα των όσων διακυβεύονται. Ο Χάρι Κόουλ, πιστεύει πως έχει τακτοποιήσει πλήρως τη ζωή του, ότι θα είναι για πάντα ασφαλής ως θεατής της ζωής των άλλων. Αρχικά παρακολουθεί αδιάφορα, αποστασιοποιημένος απ' όσα ακούει. Στην πορεία, όμως, θα καταλάβει ότι η υπόθεση τον αφορά, χάνοντας την

Η ταινία είναι και του Τζιν Χάκμαν

«Η Συνομιλία» είναι πραγματικά και μια ταινία του Τζιν Χάκμαν. Ένας τεράστιος ηθοποιός, που χωρίς να είναι ωραίος, θα είναι απ' αυτούς που πάντα θα αναζητάμε. Είναι ανεπανάλγητος, μπαίνοντας στο πετσί και στο πνεύμα ενός τραγικού αντιήρωα, ενός μεσήλικα, που ο χαρακτήρας του φτάνει στα όρια του κοινωνικού αυτισμού, που παραμένει απαθής σε κάθε συναίσθημα, προτιμώντας να αυτοβασανίζεται, κάνοντας μια δουλειά όπως όλες οι άλλες, μέχρι να αντιληφθεί ότι είναι υποχείριο των αφεντικών του. Και αυτό είναι ότι χειρότερο, σύμφωνα με τον Βίτο Κορλεόνη...

αυτοπεποίθηση με την οποία λειτουργούσε. Από θύτης θα μεταβληθεί σε θύμα και η αλήθεια θα είναι εντελώς αντίθετη απ' αυτήν που πίστευε.

Ο Κόπολα εστιάζει πάνω στην ιδιωτικότητα, που απ' τη μία μοιάζει ως υπέρτατη αξία, με το άτομο μόνο του να μπορεί να τα καταφέρει, δεν χρειάζεται κανένα άλλο και από την άλλη, για τους ίδιους λόγους, είναι ευάλωτη και βάλλεται με την εκμετάλλευση της τεχνολογίας. Μία ταινία που ήταν μπροστά από την εποχή της, καθώς προφητικά μιλούσε για ένα δυστοπικό μέλλον, όπου πολύπλευρες δυνατότητες - κάποιες φορές μπορούμε να τις υποψιαστούμε - έχουν τη δυνατότητα να στήσουν έναν μηχανισμό παρακολούθησης ακόμη και μέσα στα σπίτια μας. Όταν το κοινό πρωτοείδε την ταινία, διερωτόταν αν μπορούσαν να γίνουν αυτές οι παρακολουθήσεις και οι πιο υποψιασμένοι άφηναν ένα μελαγχολικό υπομειδίωμα να τους ξεφύγει. Τότε πιστεύαμε ότι κάπου θα μπει ένας «κόφτης» σε όλα αυτά, η Δημοκρατία δεν θα ανεχτεί αυτές τις εκτροπές. Αντιθέτως, πενήντα χρόνια μετά, είναι φανερό ότι η παρακολούθηση των

πάντων έχει σχεδόν νομιμοποιηθεί στο όνομα της «έννομης τάξης» ή για λόγους «εθνικής ασφαλείας», ενώ καθημερινά περνά ως κοινή πεποίθηση ότι οποιοσδήποτε έχει τα χρήματα και τις «άκρες» μπορεί να παρακολουθήσει τον καθένα. Ένα εφιαλτικό πλαίσιο για τη σύγχρονη ζωή, όπως αποτυπώνεται και στο συγκλονιστικό φινάλε που μας επιφυλάσσει ο Κόπολα, με τον ήρωά του ισοπεδωμένο, να αντιλαμβάνεται ότι έβαλε και αυτός το χέρι του για να ζει μέσα σε μία υπαρξιακή κόλαση.

Ο Κόπολα κινηματογραφεί σε εντελώς διαφορετικό ύφος από τον «Νονό», ο πλεκτισμός της ταινίας του είναι διάχυτος, απαιτεί την απόλυτη προσοχή του θεατή και τελικά παραδίδει ένα πολιτικό θρίλερ, απ' αυτά που δεν γυρίζονται σήμερα και το πιθανότερο δεν μπορούν να γυριστούν. Όμως, αν ο δημιουργός και του «Αποκάλυψη Τώρα» κάνει το θαύμα του και κερδίζει θριαμβευτικά τον Χρυσό Φοίνικα στο φεστιβάλ των Καννών, ο Τζιν Χάκμαν στον πρωταγωνιστικό ρόλο, κάνει την ερμηνεία της ζωής του, όπως έχει παραδειχθεί και ο ίδιος.

Για την ιστορία, η έξοχη διεύθυνση φωτογραφίας είναι του Μπιλ Μπάτλερ, ενώ κομβική ήταν η συμμετοχή του Γουόλτερ Μαρτς στο μοντάζ και στην ηχοληψία. Επίσης, έπαιζαν και οι εξαιρετικοί Τζον Καζάλε, Άλεν Γκάρφιλντ, Φρέντερικ Φόρεστ, Μάικλ Χόγκκινς, Ελίζαμπεθ ΜακΡέι, Χάρισον Φορντ και Ρόμπερτ Ντιβάλ. Αλλά, είπαμε μπροστά σε αυτόν τον Τζιν Χάκμαν όλοι δίπλα του είναι απλώς κομπάρσοι.

ΕΧΑΣΕ ΤΟ ΟΣΚΑΡ ΑΠΟ ΤΟΝ... ΚΟΠΟΛΑ

«Η Συνομιλία», το «μικρό» αριστούργημα του Κόπολα, που στις ΗΠΑ ήταν μία εμπορική αποτυχία, καθώς για μια ακόμη φορά το αμερικάνικο κοινό δεν άντεξε να κοιτάξει στον καθρέφτη, να αισθανθεί τα νοήματα μιας προχωρημένης ιστορίας, είναι πλέον και μια κλασική ταινία, πάντα επίκαιρη και «εξοντωτική». Θα κερδίσει τον Χρυσό Φοίνικα στις Κάννες, αλλά θα χάσει το Όσκαρ Καλύτερης Ταινίας από τη μοναδική ταινία που μπορούσε να τη νικήσει: Τον «Νονό 2»...

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗ ΒΔΟΜΑΔΑ

«Το νυχτόσπιτο»

ΤΟ ΝΥΧΤΟΣΠΙΤΟ
ΓΙΟΥ ΝΕΣΜΠΟ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΡ. ΚΟΝΔΥΛΗΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Έχουμε συνηθίσει, εδώ και αρκετά χρόνια, να παρακολουθούμε στα αστυνομικά μυθιστορήματα του Γιου Νέσμπο αιματηρές οικογενειακές και κοινωνικές συγκρούσεις ή περίπλοκα θρίλερ για τα πρωτεία της εξουσίας, όπου και, αίφνης, η συνομιλία του με τις τραγωδίες του Σαίξπηρ. Με το καινούργιο μυθιστόρημα, ωστόσο, του Νέσμπο, που μόλις κυκλοφόρησε με τίτλο «Το νυχτόσπιτο», σε μετάφραση Γρηγόρη Κονδύλη, από το Μεταίχμιο, ανοίγεται ένας νέος συγγραφικός δρόμος. Δρόμος όπου ο Νέσμπο θα συναντήσει τη «Μεταμόρφωση» του Φραντς Κάφκα, τον «Αρχοντα των μυγών» του Γουίλιαμ Γκόλντινγκ, τον «Φύλακα στη σίκαλη» του Τζ. Ντ. Σάλιντζερ (βλ. και τις εύστοχες παρατηρήσεις του Γρ. Κονδύλη στο εισαγωγικό του σημείωμα), αλλά και τον σκοτεινό κόσμο του Στίβεν Κινγκ, ο οποίος μάλλον δίνει και τον κυρίαρχο τόνο, τουλάχιστον σε ό,τι έχει να κάνει με το πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου.

Αν ακολουθήσουμε τη σειρά των επιρροών ή των πηγών τις οποίες δέχεται ή με τις οποίες δουλεύει ο Νέσμπο, θα βρούμε αμέσως τις θεματικές συνδέσεις και τις αλληλουχίες. Πρώτα είναι οι ανατριχιαστικές εκβλαστήσεις: σπίτια που βγάζουν ρίζες, άνθρωποι που μετατρέπονται σε έντομα, ακουστικά τηλεφωνικών θαλάμων που καταβροχθίζουν ανθρώπινα μέλη. Ύστερα έρχονται οι πάντοτε ανήσυχτοι έφηβοι, έτοιμοι να επαναστατήσουν ή να αυτοκαταστραφούν, τοποθετημένοι σε μια απροσδιόριστη γεωγραφικά μικρή πόλη των ΗΠΑ (να θυμίσω πως ο Νέσμπο είναι Νορβηγός), που ονομάζεται Μπαλαντάν και μεγαλώνει τα παιδιά της με εξαιρετικά επίφοβο τρόπο, σε μια εποχή η οποία δεν είναι άλλη από τη δεκαετία του 1970.

Η σκιά του Κινγκ μεγαλώνει όσο εξελίσσεται η δράση και πέφτει βαριά πάνω τόσο στον συγγραφέα όσο και στους νεαρούς πρωταγωνιστές του. Η απόκοσμη ανθρωπογεωγραφία του Κινγκ, οι μεταφυσικές αναγωγές του και η πανταχού παρουσία του Κακού, που караδοκεί για να αφανίσει δίκαιους και άδικους, κυκλοφορούν ευρέως στο «Νυχτόσπιτο» με πλήθος αλληγορικούς υπαινιγμούς για τη φιλία ή για την αποδοχή του εαυτού από τους άλλους, καθώς και με δεκάδες αδιευκρίνιστα μυστικά. Να προσθέσουμε τα ξόρκια, τη λευκή και τη μαύρη μαγεία ή τις φωτιές που κατακαίουν τα πάντα χωρίς καμία προειδοποίηση και δίχως την παραμικρή αιτία.

Όπως ο Κινγκ αποδεικνύεται συχνά μάστορας του λόγου, κερδίζοντας το ενδιαφέρον, την προσοχή μας όχι μόνο χάρη στην τρομώδη ατμόσφαιρα των βιβλίων του, αλλά και εξαιτίας της πολυεπίπεδης λειτουργίας της γραφής τους, έτσι και ο Νέσμπο δεν αργεί να μας εκπλήξει με τα πολλαπλά πλάνα και τις διαφορετικές εκδοχές της δικής του ιστορίας. Γιατί αν στο πρώτο κεφάλαιο, το «Νυχτόσπιτο» αποκαλύπτει όσα παράξενα απειλούν και εντέλει συγκλονίζουν τους εφήβους του Μπαλαντάν, στο δεύτερο και στο τρίτο κεφάλαιο θα ακολουθήσουν δύο κεφαλαιώδεις ανατροπές, όπου τόσο ο χρόνος και οι χώροι της δράσης όσο και η οπτική γωνία της αφήγησης θα μεταβληθούν δραστικά.

Μιλώντας για μυθιστορήματα τρόμου (το ίδιο ισχύει και για τα αστυνομικά), είναι άχαρο να κουβεντιάζουμε για κρίσιμες λεπτομέρειες ή να συζητάμε αχαλίνωτα για τον μύθο και την πλοκή γιατί έτσι ο αναγνώστης στερείται την απόλαυση του σασπένς και τη γοητεία του αναπάντεχου. Μπορώ, παρόλα αυτά, χωρίς να παραβιάζω τους προηγούμενους περιορισμούς, να πω πως οι έντονες εντυπώσεις που αφήνει το πρώτο κεφάλαιο του «Νυχτόσπιτου», είναι εξίσου έντονες και στα δύο επόμενα. Στο δεύτερο κεφάλαιο, όσα ξέρουμε από το πρώτο θα εξελιχθούν σε κάτι που μοιάζει με ανάποδο αντικατοπτρισμό ή με ταξίδι του ονείρου μέσα σε ένα άλλο όνειρο. Για να περάσουμε, στο τρίτο πια κεφάλαιο, στο αποστειρωμένο περιβάλλον της ιατρικής και των ιατρικών εκθέσεων. Και να η καλλιτεχνική δεξιοτεχνία του Νέσμπο και η ικανότητά του να μεταμορφώνει το ίδιο το ντύμα του γραψίματός του. Πώς; Μα, με το να μετακινείται από τον μυθιστορηματικό περίγυρο του φανταστικού, του μεταφυσικού και του τρόμου προς ένα σύμπαν όπου μια σειρά από συσκοτισμένες και ακατανόητα διπλές ή τριπλές μορφές εναλλάσσονται με ονειρικές και υπερβατικές διαδρομές μέχρι να καταλήξουμε σε έναν ρεαλισμό ψυχαναλυτικής σκληρότητας και ακρίβειας μέσω του οποίου το φανταστικό, ο τρόμος και το υπερφυσικό θα μπουκωθούν εντός παρενθέσεως - και δεν θα διεκδικήσουν στο πολλαπλάσιο την προσοχή μας.

ΕΝΑ ΑΛΜΠΟΥΜ ΤΗ ΒΔΟΜΑΔΑ

Όταν διαλύθηκαν οι Pink Floyd

[ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΑΝΤΙΚΟΥ]

Στις 21 Μαρτίου του 1983, κυκλοφόρησε το τελευταίο άλμπουμ των Pink Floyd, με τη σύνθεση που τους έδωσε τη θέση στο υπερσύμπαν των μουσικών διανοιών.

Το Final Cut ήταν κατά πολύ υποδεέστερο της μπάντας και των περιστάσεων και ήταν ουσιαστικά μια επιβεβαίωση, αφενός της παντοκρατορίας του Γουόττερς, αφετέρου του γεγονότος ότι η μπάντα δεν ήταν έπαιξε ως σύνολο ήδη από μερικά χρόνια πριν-ασχέτως του αποτελέσματος που έβγαине πιο έξω.

Το άλμπουμ όμως δεν ήταν καθ' ολοκληρίαν «Floyd» καθώς ο Ρικ Ράιτ είχε αποχωρήσει ήδη, από τις μέρες του The Wall, επικαλούμενος την πίεση που ασκούσε ο Γουόττερς στους

υπόλοιπους, και πιθανώς και σε όλο το σύμπαν. Πρακτικά, το Final Cut ήταν ένα δικό του άλμπουμ. Τραγουδάει σε όλα τα κομμάτια και πλακώνεται σε κάθε περίπτωση με τον Γκίλμορ, ο οποίος κάνει «λευκή απεργία».

Ο Γουόττερς τον σβήνει αργότερα από τα credits της παραγωγής του δίσκου, όπου βέβαια υπάρχει ο ίδιος, μαζί με τους Τζέιμς Γκάθρι και Μάικλ Κέιμεν. Ο Γκίλμορ επικαλέστηκε την πολιτικοποίηση της μπάντας από τον Γουόττερς, ο οποίος είχε βρει την ευκαιρία να την «πει» στο θατσερικό κράτος, με αφορμή τον πόλεμο των Φώκλαντς και τον εθνικισμό των Τόρις.

Ο Μέισον είχε πάρει αποστάσεις γενικά, αλλά από τότε έπαψε να συμπαθεί ιδιαίτερα, δημόσια τουλάχιστον, τον Γουόττερς.

Τελικά, κατά καιρούς όλη η μπάντα χαρακτήριζε το άλμπουμ «χαμένο χρόνο». Ο Γουόττερς

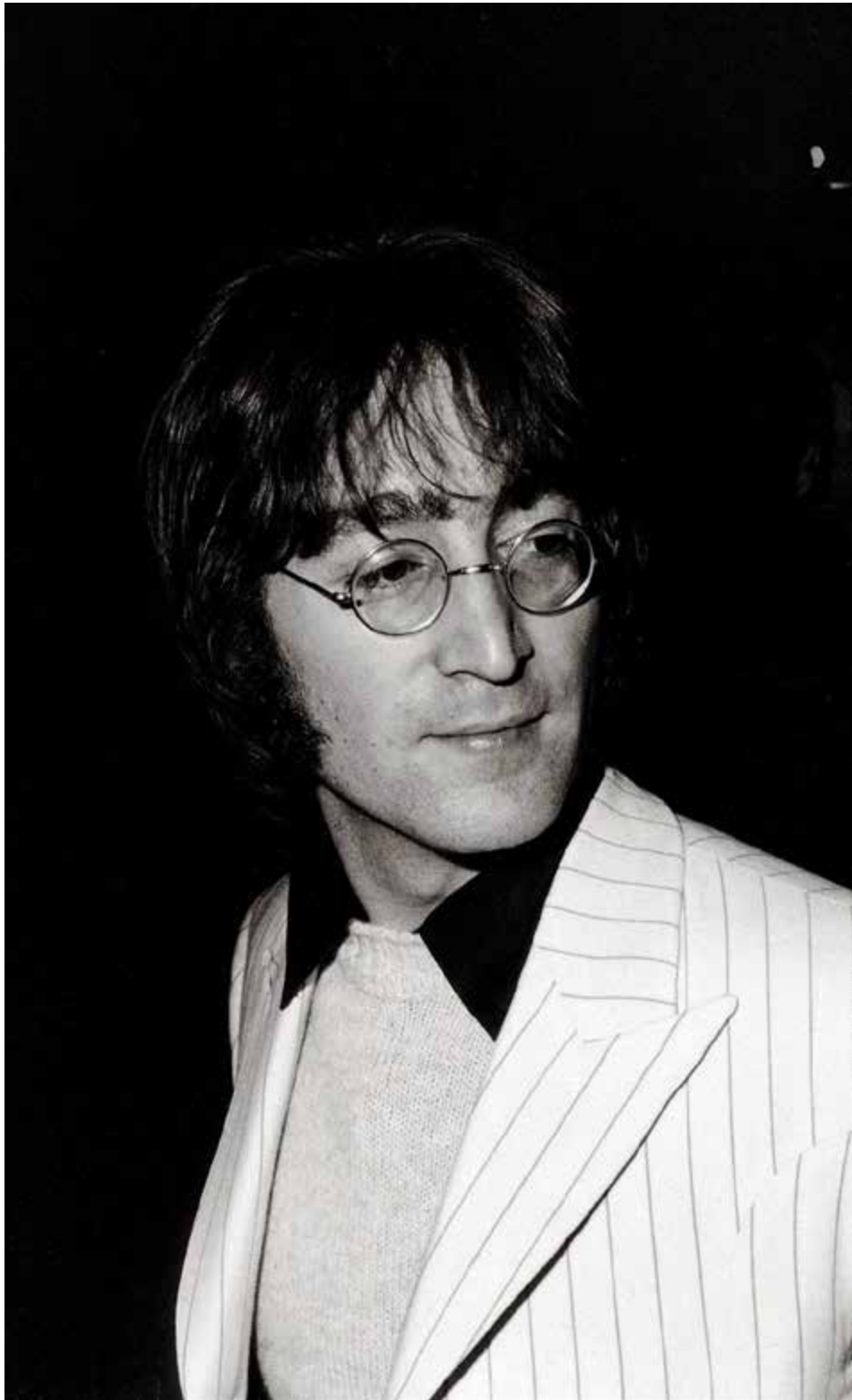
αποχώρησε 2 χρόνια αργότερα, οι υπόλοιποι συνέχισαν σε κάτι που ήταν μεν Floyd στα live, αλλά ήταν και αρκετά διαφορετικό.

Εν γένει, το όντως μετριότατο, ειδικά για Floyd, άλμπουμ, είναι ένα αντιπολεμικό concept έργο με κάποιες φωτεινές στιγμές, όπως το Not now, John και το Fletcher Memorial Home.

Κυρίως, αποτελούνταν από κομμάτια που ξέμειναν από το The Wall και κάποια, τα οποία είχαν ηχογραφηθεί κατά τη διάρκεια και μετά τα γυρίσματα της ομώνυμης ταινίας του Άλαν Πάρκερ. Μαζί με το άλμπουμ κυκλοφόρησε και μια ταινία μικρού μήκους, με το ίδιο όνομα και 4 κομμάτια, σε σκηνοθεσία του Γουίλι Κρίστι, γαμπρού του Γουόττερς.

Ήταν το δεύτερο πιο αποτυχημένο εμπορικά άλμπουμ της μπάντας, μαζί με το Meddle, το οποίο όμως ήταν καταπληκτικό...

Τα «ανυπότακτα» γυαλιά του Τζον Λένον

Το 1980, η Γιόκο Όνο φωτογράφησε το τέλος ενός συλλογικού ονείρου. Απεικόνιζε τα πιο αναγνωρίσιμα ποτήρια στην ιστορία, λερωμένα με αίμα, το-

ποθετημένα δίπλα σε ένα ποτήρι νερό που ήταν σαφώς μισοάδειο. Στο φόντο, υπήρχε μια θολή θέα των δέντρων στο Central Park και πίσω τους ο ορίζοντας του Μανχάταν.

Η καλλιτέχνης βρισκόταν ακόμα στην Ντακότα, όπου ο Μαρκ Ντέιβιντ Τσάμπμαν είχε μόλις δολοφονήσει τον Τζον Λένον, και η φωτογραφία αυτή -η οποία αργότερα εικονογράφησε το άλμπουμ της Season of Glass του 1981- έγινε κειμήλιο. Ήταν το σύμβολο του βίαιου τέλους κάτι μεγαλύτερου από τον πιο διάσημο μουσικό στην ιστορία: ενός αγίου της поп κουλτούρας, ενός συμβόλου του ειρηνισμού και των ιδεωδών των χίπις. Ήταν το τέλος αυτού του κόσμου, χωρίς χώρες, χωρίς παράδεισο ή κόλαση, χωρίς πολέμους ή θρησκείες που φαντάστηκε μια ολόκληρη γενιά, το τέλος του είδους της ζωής που ήθελε να δει ο Λένον μέσα από τα στρογγυλά γυαλιά του.

Η ιστορία και ο συμβολισμός αυτών των γυαλιών, τα οποία ξεκίνησαν ως ένα κομμάτι χειροτεχνίας στη Γερμανία, έγιναν τα πιο δημοφιλή γυαλιά στην Αγγλία, κατέληξαν ως το πιο αναγνωρίσιμο στοιχείο του ανθρώπου «πιο διάσημου και από τον Ιησού» και κατέληξαν να είναι μια δήλωση από μόνα τους.

Ο Λένον δεν φορούσε γυαλιά στην αρχή. Παρά το γεγονός ότι είχε σημαντική μυωπία, φορούσε φακούς επαφής για χρόνια. Η πρώτη φορά που εθεάθη με τους εμβληματικούς στρογγυλούς συρμάτινους φακούς του ήταν στην Αλμερία της Ισπανίας, όπου γύρισε την ταινία του Ρίτσαρντ Λέστερ «Πώς Κέρδισα τον Πόλεμο» (βασισμένη στο μυθιστόρημα του Πάτρικ Ράιαν το 1963), μια μαύρη κωμωδία στην οποία υποδυόταν έναν στρατιώτη με το όνομα Gripweed.

Μετά την ταινία, ο Λένον άρχισε να φοράει αυτό το στυλ γυαλιών, συγκεκριμένα το μοντέλο Panto 45 του λονδρέζικου κατασκευαστή Algha Works, του παλαιότερου στο Ηνωμένο Βασίλειο - μάρκα που είναι πλέον γνωστή ως Savile Row.

Αυτά τα μαύρα γυαλιά ήταν φτιαγμένα από μεταλλικό σύρμα. Τα παραδοσιακά γυαλιά Windsor διαθέτουν κυκλικό συρμάτινο σκελετό, στρογγυλούς φακούς και γέφυρα σε σχήμα σέλας, γνωστή και ως γέφυρα W, τα οποία κάθονται απευθείας στη μύτη. Λόγω του μικρού, στρογγυλεμένου σχήματός τους ονομάζονται επίσης teashades.

Σύντομα, ο Λένον δοκίμασε την πορτοκαλί απόχρωση στους φακούς, μια απόχρωση προσαρμοσμένη από τον Agha τη

δεκαετία του 1970. Το πορτοκαλί φίλτρο έμεινε μαζί του για πάντα και πιθανότατα βοήθησε επίσης στη μείωση της οπτικής καταπόνησης των ματιών του. Σημειώνεται ότι λέγεται πως ο Λένον έπασχε από μια ασθένεια γνωστή ως σύνδρομο Irpen, η οποία τον έκανε ιδιαίτερα ευαίσθητο στο έντονο φως. Επιπλέον, ο καλλιτέχνης θεωρούσε ότι το πορτοκαλί χρώμα τον ενέπνεε. Άλλωστε, το Φενγκ Σούι, στο οποίο ο Λένον πίστευε, λέει ότι το πορτοκαλί χρώμα ευνοεί τη δημιουργικότητα.

Στο αποκορύφωμα της Beatlemania, οι στρογγυλοί σκελετοί με τους συρμάτινους σκελετούς ήταν αναπόσπαστο κομμάτι της έκφρασής του, ένα είδος φυλαχτού: όχι μόνο εξυπηρετούσαν μια προφανή λειτουργικότητα, αλλά τον βοηθούσαν επίσης να χειριστεί την περσόνα του πιο διάσημου ανθρώπου στον κόσμο (ακόμη περισσότερο και από τον Ιησού Χριστό, όπως είπε ο ίδιος σε μια συνέντευξη του 1966 στη London Evening Standard). Εκείνη την εποχή, τέτοια γυαλιά είχαν ήδη συνδεθεί με σημαντικούς ανθρώπους όπως ο Γκάντι, ο Τζέιμς Τζόις, ο Γκράουτσο Μαρξ και ο Έρνεστ Χέμινγουэй, ενώ η Τζάνις Τζόπλιν είχε αρχίσει να τα φοράει τη δεκαετία του 1960.

Έτσι, τα γυαλιά του Λένον άρχισαν να σηματοδοτούν τον ίδιο και τους σκοπούς, τα ιδανικά και τις ιδιορρυθμίες του:

Καθώς γινόταν ακτιβιστής κατά του πολέμου του Βιετνάμ, άρχισε να συλλέγει δεκάδες γυαλιά, συνήθως στρογγυλά, αλλά κάποια είχαν και πιο χοντρό σκελετό. Τα αγόραζε από υπαίθριες αγορές (λέγεται ότι ένας από τους αγαπημένους του πάγκους ήταν στο Camden Passage του Λονδίνου), καθώς και από έναν οπτομέτρη στο Upper West Side της Νέας Υόρκης.

Ο Λένον φορούσε τα στρογγυλά γυαλιά του στα θρυλικά του bed-ins, μια περίεργη σιωπηλή διαμαρτυρία κατά την οποία ο ίδιος και η Γιόκο Όνο δεν σηκώθηκαν από το κρεβάτι για μια ολόκληρη εβδομάδα: πρώτα, τον Μάρτιο του 1969, στο δωμάτιο 702 του ξενοδοχείου Hilton στο Άμστερνταμ και δύο μήνες αργότερα, τον Μάιο, στη σουίτα 1742 του ξενοδοχείου Fairmont The Queen Elizabeth του Μόντρεαλ. Φορούσε επίσης τα γυαλιά στο βίντεο κλιπ για το Imagine (κυκλοφόρησε το 1971)- τα γυαλιά ταυτίστηκαν τόσο πολύ με τον Λένον που το εξώφυλλο του άλμπουμ του 1974 Walls and Bridges απεικόνιζε τον Λένον με πολλαπλούς φακούς (φωτογραφήθηκε από τον Μπομπ Γκρούεν).

Έτσι, τα εν λόγω συρματόσχοινα φορτίστηκαν με νόημα και έγιναν συνώνυμα των ιδεωδών των χίπις, του ειρηνισμού, της νεανικής αντικουλτούρας και άλλων κοινωνικών ζητημάτων της δεκαετίας του 1970.